

Phần 1

Chương 1

Muốn Một Chiếc 6S Màu Hồng Sao?

Vụ Mang Mang vô vị nhìn người đàn ông trước mặt.

Anh ta vừa giới thiệu tên là gì nhỉ?

Thực ra chàng anh tài đối diện có tướng mạo vô cùng anh tuấn, vẻ ngoài giống tới bảy phần chàng ngôi sao họ Hoắc đang nổi tiếng âm âm, có điều phong thái nghiêm chỉnh đứng đắn thì cũng giống y hệt.

Phong thái đỉnh đặc cảm dục đáng lẽ ra phải cực kỳ lôi cuốn người khác, đáng tiếc là khí chất con người anh ta quá mức ôn hòa, khiến Vụ Mang Mang cut hết cả hứng, đành phải buồn chán nhìn chằm chằm móng tay.

Bộ móng mới làm sáng bóng trong veo, 680 tệ, giá cả coi như hợp lý.

Vụ Mang Mang cắn môi nghĩ, màu này có vẻ hơi nhạt, chắc lần sau phải đánh màu hồng đậm lên chút nữa.

Hơi nhướn mày, đối phương vẫn đang thao thao bất tuyệt, Vụ Mang Mang lại cụp mắt xuống.

Thật muốn làm một điều quá.

Kỳ thực Vụ Mang Mang không hề hút thuốc lá, thậm chí còn chẳng biết cách hít vào nhả khói ra như thế nào.

Nhưng cô thích cảm giác ngón tay kẹp điếu thuốc.

Bàn tay cô cực kỳ thon thả, ngón tay cũng thon dài mảnh mai, bàn tay này mà kẹp điếu thuốc thì trông đẹp vô cùng, bởi vậy mỗi lần “hút thuốc”, cô đều ngồi ngẩn ra trước gương, mê mải ngắm nghía bản thân mình.

Đôi môi Vụ Mang Mang mà ngậm điếu thuốc thì quá hợp, làn da cô trắng ngần như màu lòng trắng trứng luộc, càng làm nổi bật đôi môi hồng hào.

Sắc trắng sắc hồng mềm mại hòa quyện, khiến vô số anh bạn trai trước đây đều phải si mê.

Đôi môi đỏ mọng ấy mà ngậm thêm điếu thuốc thì càng khiến người khác phải ngây dại.

Có điều nếu bạn tưởng rằng Vụ Mang Mang có tướng mạo trời sinh quyến rũ thì hẳn bạn đã nhầm to rồi.

Gương mặt xinh đẹp, ngũ quan rõ ràng, giữa vẻ thanh tú ẩn nét ngây thơ, dù cho có sở hữu đôi môi đỏ mọng hấp dẫn, cũng tựa hồ mang lại cảm giác một cô bé hồn nhiên làm điệu quyến rũ, song lại ẩn chứa nét phong tình đặc biệt.

Mái tóc cô thẳng dài, sáng bóng tới độ có thể đem đi quay quảng cáo được, phần tóc mái lưa thưa cụp nhẹ, che đi vầng trán đẹp.

Vẻ ngoài như vậy khiến cho chàng “rùa biển” tinh anh từng du học ở trường nổi danh nước ngoài về, sau khi trông thấy cô liền lái nhái không ngừng.

“Em không cần lo lắng tới chuyện ngôn ngữ, đã có anh rồi.” Người đàn ông đối diện khẳng định.

Trọng tâm câu chuyện sao tự nhiên lại chuyển tới việc di cư ra nước ngoài vậy?

Vụ Mang Mang nghịch tóc mái, thầm nhủ cô quả thật không thích nói tiếng Anh, tiếng Pháp hay bất kể thứ tiếng nào khác, càng không thích ra nước ngoài sống. Dù cho không khí trong nước có ô nhiễm tới độ không hình dung nổi, cô cũng vẫn bằng lòng được đứng trên mảnh đất này, ra sức hít thở bầu không khí ấy.

“Tôi nghĩ anh hiểu nhầm rồi, tôi mới chính là người không muốn du học.” Vụ Mang Mang nói.

Ban nãy bọn họ nói tới chuyện trước đây cha mẹ cô sống chết bắt cô phải đi du học, Vụ Mang Mang liếc mượng ôm cửa chống lại, đau khổ kêu gào, cô thế này làm sao mà ra nước ngoài sống được?

Cô được cưng chiều từ bé, lại lười biếng, chả biết cái chi, chả hiểu cái gì, càng không chịu nổi sự kỳ thị của người khác, ra nước ngoài thì sống làm sao?

Dù Vụ Mang Mang trông trắng hết ánh đèn huỳnh quang, thì dù sao cô vẫn là người da vàng, thề trung với nước.

“Kỳ thực không ra nước ngoài cũng không sao. Hiện tại chất lượng giảng dạy ở các trường đại học trong nước cũng được nâng cao, không nhất thiết phải ra nước ngoài đánh bóng bản thân. Nhiều du học sinh trở về từ các ‘Đại học gà rừng’⁽¹⁾ cũng rất khó tìm được việc.” Chàng trai tỏ ra nhiệt tình giảng giải.

“Tôi có một người bạn là giám đốc, cậu ta có quy định bất thành văn là không bao giờ tuyển du học sinh tự túc, trường Đại học mà không nằm trong top 100 thì cũng cho nghỉ luôn.”

Bô lô ba la mãi, anh ta không thấy khát nước à, Vụ Mang Mang thầm nhủ.

Top 100 mà hay à? Năm 21 tuổi tốt nghiệp Đại học, thoát đầu cha mẹ cô cũng định ra tiêu chuẩn kết hôn của cô phải là người tốt nghiệp đại học Top 20 thế giới đấy.

Năm cô 23 tuổi thì tiêu chuẩn này đã giảm xuống thành Top 50 rồi.

Hiện giờ cô 25 tuổi thì mới vừa vịn xuống Top 100 đó nha.

Vị tiên sinh đối diện này may mắn ghê, tiêu chuẩn vừa hạ xuống, anh ta chính là người đầu tiên hợp lệ.

“Thực xin lỗi, tôi nói nhiều quá. Tôi có một chuyện cứ muốn hỏi em mãi.”

“Xin mời.” Vụ Mang Mang gật đầu mỉm cười.

Nụ cười của cô thật rạng rỡ, khiến anh ta bất thần ngây ra.

“Dung mạo, khí chất và gia thế em đều xuất sắc như thế, sao lại phải đi xem mặt?”

Đúng vậy, tại sao lại thế nhỉ, chẳng biết bắt đầu từ bao giờ mà một Vụ Mang Mang trẻ trung xinh đẹp lại lao vào các buổi xem mặt thế này nữa.

Vụ Mang Mang vuốt nhẹ tóc ra sau tai, cô không nhớ mình đã xem mặt đến lần thứ mấy rồi, nhưng 100 lần thì phải đến 99 lần đối phương đều vô cùng vừa lòng với cô.

Đôi bên cũng từng thử qua lại, đối phương rất chân thành, nhiệt tình theo đuổi, quan tâm săn sóc, song kiểu gì thì sau cùng, người bị đá vẫn là cô.

Hồi Đại học yêu tới năm lần, lần nào cô cũng bị đá trước, vậy nên cha mẹ cô đành phải tổ chức các buổi hẹn gặp mặt như này.

Vụ Mang Mang thầm nhủ, bọn họ đúng là biết tính toán trước, biết con gái mình là hàng khó bán, nên đã rục rịch sắp xếp cho cô xem mặt từ năm 21 tuổi, có điều tròn 25 mà vẫn ê sắc ế.

“Tại vì em vẫn chưa tìm được người thích hợp.” Vụ Mang Mang thản nhiên đáp lại.

Cô đương nhiên không thể thừa nhận rằng bởi cô luôn bị cho ra rìa trước.

Chuyện này thực sự khiến Vụ Mang Mang đau lòng, vô số anh chàng lúc chia tay cô đều kiên cố bảo không xứng với cô.

Càng hay ho hơn là, mỗi lần chia tay, tình cảnh không hề khó nhằn.

Đối phương muốn chia tay, Vụ Mang Mang luôn rất bình tĩnh chấp nhận, chẳng hề làm ra chuyện hẹp hời hất nước lên đầu người ta bao giờ.

Vậy nên chia tay rồi thì bọn họ quay sang làm bạn.

Nhưng tất nhiên cũng có ngoại lệ, mỗi khi đám bạn trai cũ có người mới, bọn họ sẽ dứt khoát cắt đứt liên lạc với cô, đồng thời còn rất ăn ý, đều làm bộ không biết cô là ai.

Vụ Mang Mang đã từng rất tức giận.

Một người trong đám đó từng giải thích rằng, cô là mối uy hiếp quá lớn với bạn gái hiện tại của họ, cho dù đôi bên không còn liên quan, nhưng bọn họ không thể để bạn gái phải bất an.

Nghe bảo liếc nhìn cô một cái cũng tựa hồ như bị mười vạn điểm thương tổn.

Đáp án hoàn hảo dễ hiểu như thế, khiến Vụ Mang Mang đành phải hoàn toàn chấp nhận.

Nhớ tới chuyện cũ, Vụ Mang Mang lại không nhịn được định mở máy chơi game.

Có điều cha mẹ cô đã sớm đề phòng nên tịch thu điện thoại của cô từ trước, rồi đưa cho cô một chiếc máy lỗi thời, chỉ có thể nghe gọi, gửi tin nhắn và chơi trò Snake⁽²⁾.

Vụ Mang Mang vươn tay ra, lúc sắp chạm được vào mu bàn tay đối phương, Tiền tiên sinh liền từ từ rút tay lại.

Thực ra Vụ Mang Mang không biết bản thân muốn sờ vào tay anh ta, hay là sờ vào chiếc Patek Philippe hàng giới hạn kia nữa.

“Cô không đáng một chiếc 6S đâu.”

Ghi chú:

1. Đại học gà rùng (Diploma Mill) là một cụm từ chỉ tình trạng các trường ĐH ở nước ngoài (Âu, Mỹ) cung cấp bằng, chứng chỉ không có giá trị pháp lý cho sinh viên du học để kiếm tiền.

2. Snake: Là trò con rắn săn mồi ở máy Nokia.

Chương 2

Hummer⁽¹⁾ Đáng Thương Của Tôi

“**T**ôi thứ Bảy, tôi ngồi đối diện một chàng cực kỳ hấp dẫn, ra vẻ thiếu nữ hỏi xin một con 6S.” Vụ Mang Mang nằm trên chiếc sofa mềm mại thư thái, cất giọng kể lại.

Bác sỹ tâm lý Ngô Dụng phía đối diện cúi đầu ghi chép, hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó anh ta bảo: cô không đáng tiền bằng một chiếc 6S đâu.” Vụ Mang Mang kích động nói: “Anh nghĩ xem, mặt mũi đáng dấp tôi thế này mà không đáng chút tiền ấy cho một buổi tối sao? Dù gì thì tôi cũng đẹp ngang hoa hậu châu Á còn gì?”

Ngô Dụng không lên tiếng, anh ta biết kỳ thực Vụ Mang Mang cũng không cần anh ta nhận xét.

“Nghe bảo một đêm của con gái trường điện ảnh cũng phải mất tầm 2000 tệ. Nhưng của tôi là đêm đầu tiên mà.” Vụ Mang Mang càu nhàu không ngớt.

Ngô Dụng tiếp tục cúi đầu ghi chép.

“Lẽ nào anh ta không nhận ra tôi là gái trinh?” Vụ Mang Mang ngồi dậy hỏi: “Chẳng phải đàn ông có kinh nghiệm chỉ cần nhìn lông mày, tư thế bước đi cũng có thể phát hiện ra ư?”

Ngô Dụng che miệng húng hắng, nói: “Đọc nhiều tiểu thuyết không có lợi cho bệnh tình của cô đâu, có những quyển viết rất vô lý, cô đừng coi là thật, cũng đừng nên lún sâu vào.”

“Nhưng thần thiếp không làm thế được.” Vụ Mang Mang che ngực, bắt đầu ứa nước mắt.

Ôi trời, lại bắt đầu rồi.

Ngô Dụng lần nữa cúi đầu hí hoáy ghi lại rồi hỏi: “Sau nữa thì sao?”

“Cái gì?” Vụ Mang Mang ngẩn ra, nháy mắt liền háo hức trở lại: “Anh bảo tôi phải phản ứng lại thế nào đây? Tôi đương nhiên là rất tổn thương lòng tự trọng, rất tức giận rồi. Có điều anh biết đấy, tôi không giỏi công kích người khác, sau đó thì bạn gái anh ta xuất hiện.”

“Sao cô lại nghĩ đó là bạn gái anh ta?” Ngô Dụng chen ngang.

“Bởi vì cách anh ta nhìn cô gái kia rõ ràng không giống như nhìn bạn bè thông thường.” Vụ Mang Mang giải thích.

“Ừm, rồi sao?” Ngô Dụng tiếp tục truy hỏi.

“Anh biết mà, tôi đương nhiên phải trả thù anh ta rồi. Vậy nên, trước mặt bạn gái anh ta, tôi liền kể lể...”

Biểu cảm của Vụ Mang Mang lúc đó rất chân thật, tính xấu phát tác, tức khắc lệ tuôn đầm đìa. Kỹ năng này cô đã phải tập rất lâu, ước chừng chỉ có cô Lưu Tuyết Hoa, ngọc nữ đệ nhất của di Quỳnh Dao mới có thể khóc đẹp như cô.

Khi ấy...

Vụ Mang Mang gơ tay che bụng, buồn bã rơi nước mắt: “Em xin anh, nếu như bị cha mẹ em phát hiện ra thì em sẽ bị đánh chết mất. Em sẽ không bám lấy anh mãi đâu, chỉ cần anh tới bệnh viện ký tên giúp em có được không?”

Vụ Mang Mang dứt lời liền vờ như bất tri bất giác phát hiện ra cô bạn gái đang đứng cạnh Tiền tiên sinh. Cô đứng dậy, liếc qua cô ta, rồi lại nhìn về phía Tiền tiên sinh, khoa trương tỏ vẻ bi thương, rồi che mặt toan chạy biến.

Lòng bàn chân như bôi dầu, chỉ chờ nhắc bước, nào ngờ cánh tay bị Tiền tiên sinh tóm lại ngay, anh ta thốt: “Muốn chạy hả?”

“Vụ Mang Mang?!” Bấy giờ đối tượng xem mặt của Vụ Mang Mang là Cao tiên sinh cũng xuất hiện.

Sau đó vô cùng hỗn loạn.

Ngô Dụng ngẩng lên nhìn Vụ Mang Mang, thấy cô chột trâm tư thì càng tò mò về kết cục hơn. Tuy rằng Vụ Mang Mang là bệnh nhân của anh ta, nhưng

Ngô Dụng không thể không thừa nhận những câu chuyện của Vụ Mang Mang luôn có tính giải trí rất cao.

“Rồi sao nữa?” Ngô Dụng hỏi.

Sao nữa ư? Vụ Mang Mang lại lần nữa kích động bật dậy: “Bác sỹ Ngô à, anh nói xem, sao cái vị Tiên tiên sinh đó lại không có tí máu hài hước nào thế? Chỉ là một trò đùa mà thôi, anh ta nghiêm túc thế làm gì?”

Ngô Dụng hỏi: “Anh ta làm sao?”

“Anh ta thuê luật sư kiện tôi tội xâm phạm danh dự tại nơi công cộng.” Vụ Mang Mang cười “ha hả” rồi tiếp: “Có mỗi chuyện nhỏ như mắt muỗi đó thôi mà anh ta phải gọi luật sư. Mà anh có biết luật sư của anh ta là ai không?”

Ngô Dụng lắc đầu tỏ ý không biết, trước giờ anh ta vốn không rành nghề này.

“Là Tương đại luật sư!” Vụ Mang Mang nặng nề thốt ra. “Là đại luật sư 1000\$/giờ đó, anh ta lại dám nhờ hẳn ta kiện tôi.”

Lương cao như vậy, xem ra lần này Vụ Mang Mang chọc phải người không nên dây vào rồi.

Ngô Dụng nhìn về phía Vụ Mang Mang, quả nhiên thấy cô chán nản nằm ngửa trên sofa, làu bàu: “Cha mẹ tôi biết chuyện liền cắt luôn tiền tiêu vặt ba năm tới của tôi. Phí bồi thường khá cao đấy, chưa biết chừng lúc ra tòa sẽ phải mời bác sỹ Ngô tới làm chứng, chứng minh tôi là bệnh nhân thần kinh thứ thiệt.”

Ngô Dụng cau mày: “Sao lại phải ra tòa, không hòa giải được ư?”

“Đôi phương không chịu! Cha mẹ tôi đang phải móc nối quan hệ đây.” Vụ Mang Mang héo hon trả lời.

“Có phải cô vẫn giấu tôi điều gì không?” Ngô Dụng hỏi: “Mang Mang, nếu cô không mở rộng lòng ra thì làm sao tôi hiểu được nội tâm của cô.”

Vụ Mang Mang ủ rũ bĩu môi: “Sau khi biết tôi đây phải Tương đại luật sư, cha liền mắng tôi một trận thừa sống thiếu chết, khó khăn lắm mới ngồi xuống nói chuyện được với hẳn ta, tôi lại “bệnh cũ tái phát”, còn lờ nói bóng nói gió trên weibo của mình.”

“Vẫn là chuyện có con à?” Ngô Dụng thở dài.

“Ừ.” Vụ Mang Mang gục đầu xuống tiếp: “Hic, anh biết mà, tôi tốt xấu gì cũng khá nổi tiếng trên weibo, tuy không hot như đám blogger hàng đầu, nhưng cũng được mấy vạn người follow. Vậy nên thành to chuyện, kết quả là cha mẹ tôi tưởng thật, bức hôn Tiên tiên sinh, khiến anh ta nổi cơn thịnh nộ, hòa giải thất bại, tội càng nặng thêm.”

Trầm tư giây lát, Vụ Mang Mang lại tiếp tục: “Bác sỹ Ngô không hay đọc tin tức giải trí à? Ít khi lướt weibo đúng không?”

“Haizzz.” Vụ Mang Mang cất giọng: “Đúng là xui xẻo thì uống nước cũng giắt răng. Lúc ấy tôi có nhìn thoáng qua cô bạn gái của Tiên tiên sinh, cảm thấy hơi quen quen, nhất thời không nhận ra, nhưng sau này mới tỏ, anh có biết hóa ra cô ta lại chính là Đồng Khả Khả không?”

“Cô ta khác hẳn tôi, là diễn viên thứ thiệt đó, lúc đó tôi thật sự không nhận ra, mà tôi cũng không thích cô ta. Chẳng hiểu sao chuyện này bị đám phóng viên phát hiện, đồn nhảm thành Đồng Khả Khả bị Tiên tiên sinh vứt bỏ, còn tình nhân mới của anh ta thì lại là tôi.” Vụ Mang Mang chỉ vào mũi mình: “Còn phê phán tôi bày mưu tính kế, âm mưu ‘mẫu bằng tử quý⁽²⁾’ nữa.” Vụ Mang Mang thông tay xuống: “Anh biết không, chuyện này thật sự rất nghiêm trọng.”

“Weibo của tôi từ ba mươi vạn người theo dõi tăng lên chín mấy vạn, tuy rằng đa số bọn họ mò vào chỉ để chửi bới.” Vụ Mang Mang khó chịu cào cào tóc mình, trước đây cô chỉ hay khoe đồ đẹp, khoe ảnh xinh, vài địa điểm du lịch ưa thích, hoặc là đồ ăn ngon, v.v... đôi khi có tranh cãi linh tinh, nhưng cũng chưa bao giờ bị người ta dồn dập công kích tới vậy.

“Tuy giới truyền thông đã lắng xuống, nhưng trên weibo thì khó mà đề phòng được, còn cả đám bạn bè chết giấm nữa. Dù chuyện này có dần bị quên lãng thì vẫn để lại tiếng xấu.” Vụ Mang Mang đau khổ nhìn vào bộ móng tay của mình, móng tay dài hơn cả đoạn sơn móng rồi, cô làm sao mà chịu nổi sự xấu xí này. Nhưng ngẫm lại số lương của mình, một tháng cô chỉ có mấy nghìn tệ, sau khi thanh toán các loại phí quản lý nhà cửa, phí gửi xe, tiền điện tiền nước, tiền mua thẻ di động, tiền internet, tiền trả cho người giúp việc thì số tiền còn lại chắc chỉ đủ mua mỗi băng vệ sinh hàng tháng mà thôi, tương lai thật đúng là tăm tối.

“Bác sỹ Ngô, cuộc sống giải trí của tôi đã bị cha tôi chặn đứng hết rồi, thẻ tín dụng, thẻ phụ⁽³⁾ đều bị khóa, chỉ còn mỗi anh là tương lai duy nhất của tôi thôi, xin anh hãy cho tôi biết, cha tôi có trả hóa đơn đúng hạn không?” Vụ Mang Mang làm bộ đáng thương nói.

Ngô Dụng cất giấy bút đi, nói: “Xong rồi, hôm nay đến đây kết thúc, tôi còn có cuộc hẹn khác, để y tá Bạch đưa cô xuống dưới nhé.”

Vụ Mang Mang đành bước tới cửa, quay đầu lại, ra vẻ bắt lực nhìn Ngô Dụng, Ngô Dụng biết vị này vẫn đang giả vờ giả vịt, song vẫn đành cam chịu: “Cuối tuần gặp lại nhé, cho dù cha cô không trả tiền thì tôi cũng có thể cho cô nợ.”

Vụ Mang Mang hàm hừ: “Tôi còn tưởng anh miễn phí luôn chứ.”

Cuối tuần, Vụ Mang Mang đúng hẹn tới văn phòng của Ngô Dụng, cô tùy tiện ném phịch túi xách xuống, hất văng giày cao gót sang một bên, rồi thả người xuống sofa.

Ngô Dụng thấy vậy bèn ghi chép lại rồi hỏi: “Sao hôm nay trông ỉu xìu thế, chuyện lần trước vẫn chưa giải quyết xong à?”

“Giải quyết rồi. Cha mẹ tôi nhờ vả mãi, cuối cùng cũng hòa giải được với Tiên tiên sinh, bồi thường là xong. Cha tôi mang xe tôi đem bán lấy tiền bồi thường rồi.” Vụ Mang Mang càng nói càng buồn bực, khóc ngay tại trận: “Em Hummer đáng thương của tôi”.

“Bán đi cũng được mà, thật ra loại xe Hummer cũng không thích hợp đi trong thành phố, lãng phí lắm.” Ngô Dụng thật thà nói.

“Nhưng tôi đâu có cần tiền.” Vụ Mang Mang đau lòng kêu gào bi thảm.

“Bác sỹ Ngô, anh rõ ràng không biết lúc người ta nhìn thấy em Hummer mạnh mẽ khí khái này, rồi lại nhìn đến vẻ lả loi quỵến rũ của tôi ở ghé lái, phong thái tương phản đối lập sẽ khiến bọn họ thích thú đến nhường nào đâu. Mỗi lần nhìn thấy ánh mắt bọn họ, tôi liền vô cùng kích động và hưng phấn.”

Vụ Mang Mang hưng phấn độ 1s đồng hồ xong liền càng thêm đau khổ: “Nhưng mà bây giờ chẳng còn gì nữa rồi.” Vụ Mang Mang nẫu nê ử ê.

“Vậy bây giờ cô đang cảm thấy thế nào?” Ngô Dụng hỏi.

“Mệt lắm, chỗ nào cũng mệt. Từ lúc gặp phải Tiên tiên sinh đến sau khi bị kiện, mỗi khi muốn làm bộ, tôi đều tự dưng thấy lẩn cẩn, nên không thể thỏa sức biểu diễn được.” Vụ Mang Mang khổ sở, tựa hồ coi Ngô Dụng giống cọng rom cứu mạng, nài nỉ: “Bác sỹ Ngô, anh bảo tôi nên làm gì bây giờ? Nếu ngay cả đam mê duy nhất cũng đánh mất thì sau này tôi sẽ ra sao?”

Ngô Dụng dợm đáp lại thì bị Vụ Mang Mang vung tay chặn đứng: “Tôi biết, tôi hiểu mà, tôi mắc chứng thèm khát được chú ý, thèm khát nổi tiếng trên mạng, ham hư vinh nghiêm trọng hơn rất nhiều so với người bình thường, đồng thời còn tùy tiện kết bạn, ăn nói lung tung...” Vụ Mang Mang bắt lực tiếp: “Bởi vậy tôi sẽ càng ngày càng gay go đúng không?”

Ngô Dụng thờ dài một tiếng: “Không phải vậy đâu, Mang Mang à. Đó không phải là lỗi của cô, tại cô vẫn chưa học được cách điều chỉnh lại cảm xúc của mình mà thôi. Tôi để ý mỗi lần ‘nhập vai’, cô đều không chọn vai gái bao⁽⁴⁾ thì cũng là nhân tình, người đàn bà lên cơn điên bất kể thông dâm hoặc cũng là nữ chính bi tình, tất tần tật đều là vai diễn tiêu cực. Cô làm vậy để giải tỏa nỗi u buồn tích lại trước đây, thực ra đó cũng có thể coi là một cách. Song tính cách cô như vậy là do bóng ma từ thuở ấu thơ, cô và cha mẹ có từng trò chuyện nghiêm túc về vấn đề này chưa?”

Vụ Mang Mang giương ánh mắt vô vị nhìn Ngô Dụng: “Tuần nào cha tôi cũng trả anh một đồng tiền chẳng lẽ chỉ để anh khuyên tôi quay ngược trở lại trách móc bọn họ? Hử Bác sỹ Ngô?!”

“Tôi đã kể hết chuyện trước đây cho anh nghe rồi, hỏi nhỏ vì cha mẹ thường hay ở bên ngoài, trong nhà chỉ có mỗi bảo mẫu chăm sóc tôi. Mỗi lần bọn họ về

nhà đều tặng cho tôi một đồng búp bê Barbie, mỗi khi tôi nhớ họ thì lại lôi đồng Barbie ra tự chơi một mình. Từng con búp bê của tôi đều có tên tuổi đàng hoàng, tôi còn tự nghĩ ra rất nhiều kịch bản đặc sắc nữa. Bởi vì lún sâu quá nên bây giờ tôi mới thành ra cái dạng này, nghiện diễn đến nỗi quái đản.”

“Tôi đúng là có thể trách móc cha mẹ mình, nhưng làm vậy có ích lợi gì, lẽ nào tôi có thể quay về thuở ấu thơ, bắt cha mẹ không được ra ngoài, không được để tôi ở một mình, không được mua búp bê Barbie cho tôi ư?”

Vụ Mang Mang bắt đầu xúc động, nước mắt ào ạt như mưa: “Thực ra hiện giờ bọn họ đã tốt hơn nhiều rồi. Bọn họ biết sửa lỗi, loanh quanh một hồi rồi cũng phát hiện ra đối phương mới là tình yêu đích thực, ngày ngày dính lấy nhau khiến tôi phát nôn. Bây giờ họ rất thương yêu tôi, nhưng tôi biết phải làm sao? Lúc tôi cần nhất thì bọn họ đâu có ở bên, bây giờ tôi trưởng thành rồi, có cuộc sống riêng, bọn họ lại cứ muốn xen vào. Tuần nào tôi cũng phải đi xem mặt một đồng người, anh biết không? Vì chứng bệnh này, tôi đã bị đá bao nhiêu lần rồi, anh biết không?”

Vụ Mang Mang bắt đầu khóc toáng lên: “Nhưng tôi biết làm sao được chứ, làm sao bây giờ, tất cả mọi người đều tốt như vậy, chỉ có tôi, chỉ có mình tôi càng ngày càng tệ hại, khiến bọn họ phải thất vọng, khiến bọn họ thấy gánh nặng, thấy phiền phức...”

Thời gian tiếp đó Vụ Mang Mang hoàn toàn không thể đối thoại bình thường được, vậy nên chi phí tư vấn tâm lý đắt đỏ đều bị hao phí giữa màn nước mắt mịt mù của cô.

Ghi chú:

1. Hummer: Là một thương hiệu xe SUV (xe thể thao đa dụng) trực thuộc tập đoàn General Motors (Mỹ).

2. Mẫu bằng tử quý: Mẹ quý nhờ con.

3. Thẻ phụ: Là một loại thẻ ngân hàng có hạn mức sử dụng nhất định, thường là loại thẻ phụ huynh dùng để cung cấp, kiểm soát tiền cho con cái đi du học ở nước ngoài.

4. Nguyên văn là từ “援交”. Cụm từ này để chỉ những cô bé tầm tuổi học sinh sẵn sàng đánh đổi thể xác để đạt được giá trị vật chất.

Chương 3

Tiếng Chuông Độc Nhất Vô Nhị

“**X**in lỗi, tôn thời gian của anh quá, nhưng chắc anh sẽ không đòi thêm tiền đó chứ? Tôi thực sự hết tiền rồi, xe cũng bán rồi.” Vụ Mang Mang rút tờ giấy ăn từ chiếc hộp bác sỹ Ngô đưa cho để lau nước mắt, song vẫn không quên

soi mói: “Bác sỹ Ngô, dù sao thì anh cũng là người có thu nhập cao, lần sau đừng nên mua loại giấy ăn khuyến mại này, tốt xấu gì cũng phải mua loại có hộp trông sang trọng ấy.”

Ngô Dụng bật tức cất ngay lòng tốt của mình.

“Ồi, đừng đừng đừng, tôi còn chưa dùng xong.” Vụ Mang Mang hí mũi thật sạch, thoải mái rồi mới nói: “Tôi có thể dùng WC của anh một chút được không?”

Ngô Dụng bắt đắc dĩ gật đầu.

Nửa tiếng đồng hồ sau, Ngô Dụng sốt ruột đập cửa WC: “Mang Mang, cô ổn chưa?”

Bên trong không có tiếng trả lời, Ngô Dụng nôn nóng gõ thêm vài tiếng: “Mang Mang, Mang Mang!”.

“Đừng đập mạnh quá, rụng mắt mi giả bây giờ.” Vụ Mang Mang cao giọng đáp lại.

Ngô Dụng lau mồ hôi trán, anh ta cứ tưởng Vụ Mang Mang nghĩ quần trong lòng.

“Cửa không khóa đâu, vào đi.” Vụ Mang Mang thản nhiên cất giọng lạnh lạnh.

Ngô Dụng mở cửa ngó vào, Vụ Mang Mang vừa chuốt mi vừa nói: “Chờ tôi chút nhé.”

Xong xuôi, Vụ Mang Mang đi ra, đeo kính râm thấp hờ xuống mũi, nhìn liếc qua ánh sáng trong phòng làm việc của Ngô Dụng, thậm chí đến lúc chụp ảnh rồi, dù sao thì cảnh quan ở đây cũng khá được, cô bèn dứt khoát đưa di động cho Ngô Dụng: “Bác sỹ Ngô, chụp giùm tôi kiểu ảnh.”

Vụ Mang Mang nhanh chóng tới bên bàn làm việc của Ngô Dụng, vắt chéo chân tạo kiểu, buộc áo T-shirt cao lên, để lộ vòng eo bụng thon thả. Một tay cố ý buông thõng xuống hông, làm dáng ngực tấn công mông phòng thủ.

“Bác sỹ Ngô à, nhất định phải chụp được cả giày đó nhé, trông vậy mới cao.” Dù Vụ Mang Mang cao 1m67 đã không phải dạng lùn, nhưng so với con gái 1m70 thì còn kém xa, hơn nữa có ai là không thích chân dài đâu.

Ngô Dụng bắt đắc dĩ lắc đầu, tuy Vụ Mang Mang là bệnh nhân của anh, nhưng anh cũng đã quen với lối suy nghĩ của cô.

“Áy, chờ một chút.” Vụ Mang Mang chạy về cạnh Ngô Dụng: “Suýt thì quên dùng Camera360⁽¹⁾, tôi đoán anh sẽ không dùng cái đó đâu.” Vụ Mang Mang vừa ấn tanh tách vừa nói: “Tuy bình thường tôi đã rất đẹp, không cần đến hiệu ứng chỉnh sáng, làm mắt to, kéo dài người, nhưng hình như dạo này quầng mắt hơi rõ.”

Vụ Mang Mang chuẩn bị xong xuôi liền giơ tay OK với Ngô Dụng, rồi quay về bàn làm việc, vắt chéo chân ra sau, chu môi phồng má, giơ tay làm điệu, giả bộ ngây thơ.

Ngô Dụng nổi da gà, anh ta vĩnh viễn không thể hiểu nổi tại sao đám con gái luôn thích tự sướng như vậy.

“Thích tự sướng mới là mỹ nữ, tôi đây tự sướng là để tô điểm cho thể giới mạng đó nha.” Vụ Mang Mang trả lời Ngô Dụng, rồi thỏa mãn cầm lấy di động, vừa chuẩn bị up ảnh lên weibo, vừa bảo: “Bác sỹ Ngô, anh đã follow weibo của tôi chưa, tôi còn 9 vạn 8 nghìn người nữa là tròn 100 vạn follow đấy.”

Vụ Mang Mang giơ máy lên, tươi cười nói: “Hôm nay tăng thêm 23 người rồi này, tuy rằng bọn họ đều follow chỉ để chửi, nhưng bà đây mặc kệ.”

Vụ Mang Mang chẳng thèm quan tâm tới phản ứng của Ngô Dụng, cứ câu được câu chăng: “Bác sỹ Ngô, anh có biết Long Tú Quyên không? Cô ta đổi tên thành Tiểu Long Nữ, tháng trước lượng follower được 100 vạn, cô ta liền đặt 10 bàn tiệc ở Thượng Cẩm để chúc mừng. Đúng là chỉ sợ người ta không biết cô ta là nhà giàu mới nổi, anh mà nghe thấy cái tên trước kia của cô ta thì biết ngay cha mẹ cô ấy chỉ có trình độ văn hóa tiểu học thôi.” Vụ Mang Mang tiếp tục líu lo: “Tôi mà được 100 vạn follow á, tôi sẽ mời mọi người tới Tinh Quang một chuyến.”

“Anh có biết Tinh Quang là nơi nào không?” Vụ Mang Mang hơi nghiêng đầu hỏi.

Ngô Dụng lắc đầu, có điều anh biết Thượng Cẩm ở đâu, đặt một bàn nơi đó phải tốn tới 5000 tệ, vậy mà chỉ để chúc mừng weibo được trăm vạn người theo dõi?

“Tinh Quang là nơi chỉ dành cho hội viên thôi, không phải hội viên không được vào, phí duy trì là 50.000 tệ/năm đó.” Vụ Mang Mang tiếp lời: “Cha tôi là hội viên của họ, đến lúc đó tôi sẽ mượn thẻ của cha tôi.”

Ngô Dụng thờ dãi bảo: “Mang Mang, thực ra cô không cần phải sắm vai như vậy, cô đâu phải cô gái thích khoe khoang khoáng đạt lác như thế.”

Vụ Mang Mang bấm nút thoát khỏi weibo, phản đối: “Bác sỹ Ngô, anh nhầm rồi, đây mới là bản tính thực của tôi.”

Di động của Ngô Dụng chợt vang tiếng “tít”, Vụ Mang Mang liếc nhìn: “Bác sỹ Ngô, hóa ra anh quan tâm tới tôi từ lâu rồi, chúng ta follow nhau này, weibo của anh là gì?”

“Cô nhanh đi đi, cô đã làm phí mất một tiếng đồng hồ của tôi rồi đấy.” Ngô Dụng mau chóng cất di động, đẩy Vụ Mang Mang ra khỏi phòng, bấy giờ mới vào weibo của cô xem, thấy bài đăng mới nhất là tấm ảnh mà anh vừa chụp.

Ánh nắng lan tỏa, cửa sổ sát trần, gương mặt tươi trẻ xinh đẹp, dáng người mảnh mai. Caption là: “Ánh sáng ở phòng làm việc có đẹp không?”

Một câu hỏi dẫn dắt người khác trả lời.

Bên dưới quả nhiên một đồng người comment: “Oa, cô đôi nghề à, phòng làm việc trang trí đẹp thế, có khiếu thẩm mỹ ghê.”

“Quả nhiên là bạch phú mỹ⁽²⁾, văn phòng đặt ở tầng cao thế, là phòng riêng à? Đúng là nữ thần vừa thông minh, học vấn cao, lại xinh đẹp.”

Tất nhiên cũng có người xấu tính hỏi: “Trông bụng phẳng lì nhỉ, vừa mới phá thai hả?”

Ngay sau đó lại thấy Vụ Mang Mang đăng thêm một tấm ảnh vừa mới chụp khác lên weibo: “Từ hôm nay trở đi, tôi mong rằng chúng ta ‘hào tụ thì hảo tán’. Ai nấy đều vui vẻ, có được không? Ngày mai sẽ là một ngày mới.”

Ngô Dụng nhăn mặt, đúng là có mỗi việc đăng weibo cũng phải làm màu.

Sau khi rời khỏi phòng làm việc của Ngô Dụng, vì không có xe nên Vụ Mang Mang đành phải cuốc bộ ra bến tàu điện ngầm, cúi đầu nhìn tấm thẻ giao thông công cộng trong tay, thở dài một hơi. May mà từ trước tới giờ cô toàn đăng ảnh đeo kính che mặt lên weibo, chứ bằng không bị người ta phát hiện ra “hotgirl” lại đi tàu điện ngầm thì kiểu gì cũng bị cười cho thôi mũi.

Mới có một lát mà trên weibo đã có mấy trăm comment phản hồi, Vụ Mang Mang thích thú thỏa mãn. Tiện tay xem weibo của mọi người, thấy ba tiếng trước Long Thiên Quyên mới cập nhật weibo, chả có gì mới mẻ ngoài một tấm ảnh chụp nụ cười cứng đơ, chẳng phải chỉ để khoe khoang má lúm đồng tiền mới làm đó sao?

Vụ Mang Mang chỉ định nhìn thoáng qua, nhưng bất ngờ để ý thấy một dòng chữ “Ba tiếng trước, đăng qua 6S”, nhất thời cô bỗng mất hứng, lại dạo vòng quanh weibo của mọi người, thấy họ toàn cập nhật qua 6S.

Thật đúng là giả vờ giả vịt.

Hôm qua 6S vừa mới ra thị trường, người xếp hàng còn đang dài dằng dặc kia kìa, tiếc rằng Vụ Mang Mang đang hết tiền, bằng không thì chắc chắn cũng phải đăng ngay một post weibo qua 6S đầu tiên.

Nhìn bài post weibo của mình vẫn đăng qua Iphone 6, cứ có cảm giác đám bạn bè chắc đang cười chê, Vụ Mang Mang chợt cảm thấy vô cùng “mất mặt”.

Trong số bạn bè cũng có người mới cập nhật weibo, là “bạn thân nhất” của Vụ Mang Mang - Lộ Thanh Thanh, cô ấy khoe dạo này đang dùng thử lọ thuốc dài mi của Nhật Bản, trong một tháng mà lông mi dài ra thêm 2mm, Lộ Thanh Thanh còn đăng kèm cả ảnh chụp làm bằng chứng, trông có vẻ dài hơn hẳn trước đây thật.

Vụ Mang Mang tháo kính râm xuống, móc gương nhỏ ra soi, vì đeo kính nên hàng mi hơi bị cong lại, nhưng vẫn khá dài. Tay cô bấm comment tanh tách: “Lông mi cậu dài ra bao nhiêu? Mua ở đâu đấy?”

Nhưng nghĩ còn phải hỏi xem giá cả thế nào, vậy nên Vụ Mang Mang lại xóa dòng chữ vừa đánh ra, thở dài, bỏ điện thoại vào trong túi xách, rồi lẳng lẳng giậm mạnh chân một cái, sau đó nghe thấy gã yêu râu xanh hét toáng lên, ôm chân nhảy lò cò.

Vụ Mang Mang hừ lạnh, có biết tại sao bà đây thích đi giày cao gót không hả? Là để dễ dàng đối phó với những kẻ như mi đó.

“Con ** này!” Gã hạ lưu xông thẳng tới, định vung tay đánh cô.

Nào ngờ Vụ Mang Mang nhanh chóng bẻ quặt cánh tay hẳn lại, một chân đạp thẳng lên lưng hắn, động tác vô cùng lưu loát: “CID⁽³⁾ đây, anh có quyền giữ im lặng, nhưng bất cứ điều gì anh nói sẽ được dùng để chống lại anh trước tòa.” Để chụp được những bức ảnh “võ thuật” đẹp mắt, đương nhiên Vụ Mang Mang đã từng đi học võ.

Thế nhưng lời vừa thoát ra khỏi mồm, Vụ Mang Mang mới chợt phát hiện ra, nơi đây là Trung quốc đại lục, không thích hợp gọi “CID”, chỉ tại gần đây buồn chán nên cô xem quá nhiều phim TVB cũ.

“Mày bị thần kinh à!” Gã yêu râu xanh gườm gườm.

Vụ Mang Mang nhất thời ngây ngẩn, đúng lúc tàu điện ngầm vào bến, cô bèn thả hẳn ra, nhanh như thỏ vọt vĩa chạy biến. Cách xa chỗ đó rồi, cô mới mệt nhọc chống tay xuống tay vịn cầu thang, thở dốc liên tục.

Trước mắt cô hiện lên cảnh đám hành khách sẫm soi mình với ánh mắt kinh dị, cô bực bội xoay người tựa vào tay vịn, nước mắt rơi tự lúc nào không hay. Cô ngơ ngẩn lau đi, lòng ảo não, lớp trang điểm chắc là trôi sạch rồi. Lội gương ra nhìn, quả nhiên mặt mày nhoe nhoét. May mà còn nhìn ra hình người, cô đành lấy khăn ướt ra, lau sạch mặt mũi.

Đang lúc luống cuống tay chân, tiếng chuông di động bỗng réo vang, là tiếng chuông mà cô từng thu tại KTV⁽⁴⁾: “Ta là zhenai, ta là baihe, ta là jiayuan, ta là Phi thành vật nhiều⁽⁵⁾...”

Vụ Mang Mang mất kiên nhẫn bắt máy: “Má à, có chuyện gì thế?”

“Có phải ở Cảng Đài⁽⁶⁾ đâu, sao lại gọi ‘má’?” Vụ phu nhân Nhạc Duy trách móc: “Tối nay về nhà ăn cơm không?”

“Con hết tiền rồi.” Vụ Mang Mang đáp lại thẳng toẹt. Gia đình cô tốt xấu gì cũng là nhà giàu mới nổi, có biệt thự đặt ở giữa sườn núi, chẳng có phương tiện giao thông công cộng, tàu điện ngầm nào ở gần, đi bộ từ chân núi đến đỉnh núi phải mất 40’, đi giày cao gót thì phải mất thêm nửa tiếng nữa.

“Dùng UBER⁽⁷⁾ đi. Con cần bao nhiêu thì mẹ chuyển khoản.” Bà Liễu nói.

“Mẹ sợ người ta không biết mẹ rành dùng phần mềm smartphone à?” Vụ Mang Mang bĩu môi nói.

“Em con rất nhớ con, rốt cục con có về hay không hả?”

“Không về.” Vụ Mang Mang quyết đoán cúp máy, tại sao nó nhớ cô là cô phải về liền chứ.

Trước đây lúc cô nhớ cha mẹ, bọn họ đâu có thỏa mãn mong muốn của cô?

Hừ, bây giờ bọn họ êm ấm, 40 tuổi vẫn “đẻ được trứng”, liền coi nó như bảo bối hả?

Mỗi ngày đích thân đưa nó tới nhà trẻ?

Mỗi ngày đích thân tắm rửa cho nó?

Mỗi tối còn kể chuyện dỗ nó ngủ?

Vụ Mang Mang thực sự cảm thấy buồn cười.

Không về, nhất định không về.

“Ta là ATM, ta là alipay, ta là tenpay⁽⁸⁾, ta là thẻ tín dụng, ta là Doraemon...”

Đúng là ma âm nhiều dân.

Vụ Mang Mang mệt mỏi nghe máy: “Cha.”

Vụ Tùng nghe giọng con gái mà chột gai cả người, ông lắc đầu ngao ngán, bỗng thấy hình như mình đã tìm nhầm bác sỹ tâm lý cho Vụ Mang Mang, Ngô Dụng có vẻ không có tác dụng gì mấy.

“Mang Mang, sao con không về nhà ăn cơm? Em con mong con lắm đây.”

“Cha...” Vụ Mang Mang khóc lóc ni non: “Cha và mẹ đúng là trọng nam khinh nữ, chỉ thích con trai, chỉ thích đứa có thể nói dối tông đường thôi phải không? Con gái thì coi như cỏ rác phải không? Nửa đêm nửa hôm con phải thức dậy đi bán đậu phụ, ban ngày cũng phải rao bán ven đường, bây giờ ngay cả cái xe làm ăn của con cũng tịch thu nốt...”

“Tút tut tut...” Đầu kia nhanh chóng dập máy.

Vụ Mang Mang cất di động vào túi, cuối cùng cũng được yên ổn, ai bảo diễn trò không có lợi nào? Hôm nay cô vừa mới diễn “Tây Thi đậu phụ”⁽⁹⁾ rất đạt đấy.

Ghi chú:

1. Nguyên văn là một cụm từ chỉ một phần mềm chỉnh sửa ảnh khác tương đương với Camera360.

2. Bạch phú mỹ: Trắng, giàu, đẹp, tương tự “cao phú soái = cao giàu đẹp” dành cho nam giới.

3. CID: Criminal Investigation Department: Phòng điều tra tội phạm. Đây là từ dành cho nhân viên điều tra khu vực Hồng Kông, thường được dùng trong phim TVB.

4. KTV = Phòng karaoke / phòng hát.

5. zhenai.com, baihe.com, jiayuan.com đều là các trang web mai mối hôn nhân; Phi thành vật nhiều là chương trình mai mối, tìm kiếm đối tượng kết hôn vô cùng nổi tiếng của đài Hồ Nam, “phi thành vật nhiều” nghĩa là “không thành thật thì chớ quấy rầy”.

6. Cảng Đài: Hồng Kông và Đài Loan, cách gọi “mẹ” khác với ở Trung Quốc đại lục.

7. Uber là dịch vụ taxi giá rẻ hoạt động trên điện thoại dưới dạng ứng dụng, giúp kết nối giữa người cần di chuyển và tài xế, hành khách sẽ trả tiền thông qua tài khoản ngân hàng.

8. Alipay.com, tenpay.com: các công ty kinh doanh dịch vụ thanh toán tiền.

9. Tây Thi đậu phụ: Là một cụm từ xuất hiện đầu tiên trong tác phẩm “Cố hương” của nhà văn Lỗ Tấn, dùng với nghĩa châm biếm, thường chỉ những người phụ nữ bị tha hóa, biến chất.